

**Posudek oponenta k disertační práci JUDr. Jiřího Hrádka, LL.M.,
„Předsmluvní odpovědnost v občanském právu z pohledu českého a
evropského práva“**

JUDr. Jiří Hrádek, LL.M., si vybral velmi zajímavé téma, neboť „culpa in contrahendo“ není v českém prostředí nikterak podrobně či přehledně zpracována. Jde přitom o problematiku živou, nepochybně se vyvíjející, a tudíž již jen z tohoto pohledu je práce přínosem.

Není sporu o tom, že JUDr. Hrádek prostudoval velký objem především zahraničních materiálů a při jejich zpracování osvědčil, že je schopen s prameny pracovat, analyzovat je a dospívat k vlastním závěrům. Vlastní text práce se vyznačuje přesvědčivou argumentací, je psán čtivým slohem a po formální stránce splňuje předpoklady vědeckého díla. Bez pochybností o míře autorovy pečlivosti při práci bych pouze doporučoval důkladnější korekturu výsledného textu, neboť některé překlepy či zjevné vady, byť nepřekračují míru únosnou, poněkud snižují celkový dojem (namátkou jde např. o opakující se řádku na přelomu stran 146 a 147, chybějící sloveso v 1. větě odstavce 2.4 na str. 238 či „kostičky“ na str. 224).

Zásadní připomínkou oponenta je výhrada k příkladu předsmluvní odpovědnosti, který se opakovaně vyskytuje na více místech práce, a má zřejmě původ v zahraničních pramenech, podle českého práva by však byl problém zřejmě řešen jinak. Jde o záležitost újmy na zdraví v provozovně či prohlíženém domě při předsmluvním vyjednávání, která je z pohledu pojetí vztahu příčinné souvislosti posuzována příliš široce. Dovoluji si tvrdit, že u odpovědnosti za újmu na zdraví při pádu na kluzké podlaze, zásahem padajícího regálu, apod., je třeba za bezprostřední příčinu považovat právě důvod, který poškození zdraví vyvolal (a nastupuje tedy odpovědnost provozovatele či vlastníka, kterou mu lze přičítat vůči kterékoliv osobě, již by potkalo něco podobného bez ohledu na to, zda a o jakou fázi předsmluvního jednání šlo), nikoliv samotnou okolnost, že mezi návštěvníkem provozovny a jejím provozovatelem

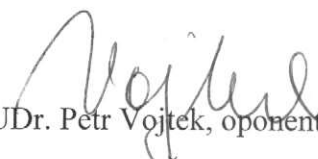
zrovna probíhalo obchodní jednání. Řešení nastiňované autorem jde nad rámec judikované příčinné souvislosti v českém právu. Snad je to snaha autora pokrýt co nejvíce možných případů, co jej vede k uvádění sporných příkladů. Druhým takovým je na str. 232 či str. 199 zvažovaná aplikace ustanovení § 42 obč. zák. i na platné právní úkony, což odporuje výslovné dikci zákona, postihující důsledky neplatnosti právního úkonu.

Další připomínky mají charakter spíše diskusní či doporučující a nejsou oponentem považovány za natolik zásadní. Pochybnosti především z praktického hlediska vyvolává příklad na str. 235 - 236, který počítá s tím, že osoba zbavená způsobilosti k právním úkonům (či v tomto směru omezená) bude činit právní úkony sama, avšak v doprovodu právního zástupce. Taková představa neodpovídá reálnému životu a postavení či činnosti opatrovníka, nicméně netřeba polemizovat s tím, že závěry na téma culpa in contrahendo se nepochybně týkají i osoby opatrovníka či zákonného zástupce.

Za poněkud problematickou pak považuji konstrukci tzv. kvazikontraktů (zejména str. 210 a násl. či str. 221), která je dosti komplikovaná, působí uměle a vyvolává řadu dalších otázek, např. kdy přesně a za jakých podmínek kvazikontrakt vzniká, apod. Přitom vlastně nabízené řešení se v konečném důsledku nijak zvlášť neliší od závěrů, k nimž lze dospět i prostřednictvím dosud používaných instrumentů zakotvených zejména v ustanovení § 415 či § 424 obč. zák.

Jestliže se autor dokáže s uplatněnými připomínkami vypořádat při ústní obhajobě, bude možno konstatovat, že disertační práce obsahuje originální zpracování ucelené části problematiky zvolené specializace, a to na úrovni, která odpovídá publikačnímu standardu této specializace; pak bude možno **doporučit ji k obhajobě.**

V Brně, dne 25. května 2009

JUDr. Petr Vojtek, oponent
Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 Brno